

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN PAASWAKE

Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
20 april 2019, 21.30u

Gen. 1,1 – 2,2

Ex. 14, 15 – 15, 1

Jes. 55, 1-11

Ez. 36, 16-17a.18-28

Rom. 6, 3-11

Lc. 24, 1-12

Broeders en zusters,

Eerst en vooral: een zalig en gelukkig paasfeest! Jezus is verrezen! Hij is opgestaan uit de dood! Hij leeft! Met alle klokken en bellen die we in onze kathedraal nog hebben – een aantal ervan is in restauratie - hebben we het laten horen. Het kruis en het graf hebben Jezus niet in hun wurggreep gevangen kunnen houden. De Vader heeft Hem doen opstaan ten leven, uit kracht van de Heilige Geest. God is een God van leven. Hij is de God van het Verbond. Hij maakt zijn beloften waar. Hij brengt bevrijding. Dat weten we uit heel de Bijbel. Alle lezingen uit de lange woorddienst van deze paasnacht gaan erover. Eén verhaal steekt daar echter bovenuit: het verhaal van de uittocht uit Egypte. Aan dat verhaal ontleent het paasfeest trouwens zijn ontstaan en zijn verloop. Zonder het verhaal van de uittocht uit Egypte kunnen we niet verstaan wat op Pasen aan Jezus geschiedt.

Het volk van God zit gevangen in Egypte. Door een tragische samenloop van omstandigheden is het daar terechtgekomen. Het heeft zijn eigen lot niet meer in handen. Het moet hard labeur verrichten – slavenarbeid – ten dienste van andere heersers en van andere goden. De farao regeert het land als zijn eigen god. Alle uitwegen zijn afgesloten. Geen achterdeur staat nog open. Onder het Joodse volk overheerst een gevoel van *'hier komen wij nooit meer uit'*, *'tegen zoveel overmacht en tegen zulke farao's zijn wij niet opgewassen'* en ook van *'zje je wel, zelfs God heeft ons verlaten'*. Gods volk overleeft op vertwijfeling en berusting. Tot God toch iemand doet opstaan om zijn volk te bevrijden. Waar alle wegen eindigen, aan de watergrens van de Rode Zee, opent Mozes voor Gods volk een uitweg. Waar allen moeten stoppen of verdrinken – zelfs het leger van de farao – daar gaat hij verder. Hij strekt zijn staf over de Rode Zee en ziet hoe God de zee doet opengaan. Doorheen de Rode Zee trekt Gods volk zijn eigen land en zijn vrijheid tegemoet. God doet zijn Verbond gestand. Hij opent wegen waar alle wegen eindigen.

Hoe vaak zitten wij niet met een gevoel van *'hier komen wij nooit meer uit'*, *'tegen zoveel overmacht zijn wij niet opgewassen'* of *'zie je wel, zelfs God heeft ons verlaten'*. Ons land van verdrukking heet niet meer Egypte. Het heeft andere en nieuwe namen gekregen. Het kan de naam dragen van een oude of een nieuwe ziekte. Het kan de naam dragen van een beperking of van een handicap. Het kan de naam dragen van een verslaving of van een verkeerde gewoonte. Het kan de naam dragen van een groot verlies of een diepe ontgoocheling. Het kan de naam dragen van een onverwerkte frustratie of een onvergeeflijke fout. Het kan de naam dragen van onze familie en van gewezen vrienden. Het kan de naam dragen van een mentaliteit of van een leefklimaat. Het kan de naam dragen van een christelijke of een katholieke instelling. Egypte heeft zoveel nieuwe namen gekregen. Overleven op berusting en vertwijfeling: het is ons niet vreemd. Als alle deuren dicht lijken, tot wie zouden wij ons dan nog wenden?

Na zijn kruisdood wordt Jezus in een graf gelegd, met een grote steen ervoor. Ook zijn verhaal is afgelopen. Zijn leerlingen schakelen al over – begrijpelijk – naar vertwijfeling en berusting. Wat zouden ze anders doen? Alle uitwegen zijn dicht. Tot het onverwachte nieuws van het lege graf bekend raakt. Tot ze gaan kijken en de plaats zien waar ze Jezus hebben neergelegd. Tot ze Hem opnieuw ontmoeten: de Verrezen Heer, geheel anders en toch geheel dezelfde. Hij leeft! Neen, Hij is niet aan de dood ontsnapt, wel is Hij voorbij de dood opnieuw bij hen. Waar alle wegen eindigen, heeft God voor Hem – en voor ons – een nieuwe weg geopend, een nieuwe doortocht vrijgemaakt. Mozes gaf de farao het nakijken. Jezus ging verder. Hij gaf zelfs de dood het nakijken.

Goede vrienden, Pasen is een dag van vreugde en vertrouwen. Er is geen situatie van verdrukking of beperking waar Jezus ons niet doorheen kan leiden. Waarom laat de Verrezen Heer zich opnieuw aan de apostelen zien? Omdat Hij niet als een eenzame vuurtoren aan de overkant wil staan zwaaien. Staat Jezus dan niet op de andere oever? Jawel, Hij staat al helemaal aan de kant van de overwinning en de vrijheid. Maar Hij staat ook en vooral langs onze kant. Trouwens, wanneer de apostelen Jezus terugzien na Pasen aan het meer van Galilea, is het langs dezelfde oever waar zij aan het vissen zijn. De verrijzenis is geen vlucht naar de overkant. Het is de weg die Jezus met ons aflegt, de doortocht die Hij met ons maakt, elke dag opnieuw. Aan ieder van ons zegt Jezus: geef me je hand en samen zullen we verder stappen, jouw bestemming en jouw vrijheid tegemoet. Waar jij geen uitweg ziet, zullen we toch verdergaan. Waar jij neerligt, zullen we weer rechtstaan. Waar jij treurt, zullen wij opnieuw lachen. De vreugde omdat Jezus met ons meegaat: dat wens ik je in deze paasnacht van harte toe!

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen